

תת"ע (חדרה) 8133-03-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד גרבאן

תת"ע (חדרה) 8133-03-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד גרבאןשלום חדרה

תת"ע (חדרה) 8133-03-25

מדינת ישראל

נגד

מוחמד גרבאן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[23.06.2025]

כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 7.5.25.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו

ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (עפ"ת (מחוזי ירושלים) 75796-09-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל,

22.12.24); ובענייננו, היה מקום לדחות את הבקשה על הסף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם

המבקש (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2018; רע"פ 1711/20 סני חורי

נ' מדינת ישראל (נבו 08.03.2020); עפ"ת (מחוזי חיפה) 27644-08-24 ארביב נ' מדינת ישראל, 14.11.24; ועפ"ת

(מחוזי חיפה) 2044-09-23 קורקוס נ' מדינת ישראל, 12.9.23, פסקה 6).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים

חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - בענייננו, אין מחלוקת כי הנאשם ידע על מועד הדיון, שכן בבוקר הדיון 7.5.25 הגיש בא כוחו

של הנאשם בקשה לדחיית הדיון, והבקשה נדחתה. אף על פי כן, הנאשם ו/או בא כוחו לא התייצבו לדיון.

כפי שנפסק, "הגשת בקשה לדחיית מועד דיון אינה מצדיקה, כשלעצמה, היעדרות ממנו" (עפ' 3839/23 טל סמיוילוביץ נ' מדינת ישראל, 28.5.23, פסקה 19); ואין בעצם הגשת בקשת דחיה כדי לפטור את המבקש מהתייצבות לדיון או להניח כי הבקשה תתקבל; ו"בהיעדר החלטה המורה על שינוי מועד הדיון, הייתה מוטלת עליו החובה להתייצב, וברי כי אין בעצם שליחת בקשה לדחיית דיון כדי להצדיק אי התייצבות (ראו: רע"פ 2016/11 קדוש נ' מדינת ישראל) [נבו. (14.03.2011)] (רע"פ 4253-09-24 כפיר טויטו נ' מדינת ישראל (נבו 29.9.2024) פסקה 11); ונקבע, כי "בעל דין אשר מגיש בקשה לדחיית מועד דיון - עליו החובה לעקוב אודות התקדמותה, ואין לו אלא להלין על עצמו בדיעבד." (רע"פ 1798/15 שירן עמי נ' מדינת ישראל); ו"חזקה על המבקש, באמצעות בא-כוחו, כי משהגיש בקשה לדחיית דיון, יבדוק את ההחלטה שניתנה בה. אין בידי לקבל את הטענה כי סבר לתומו שהבקשה תתקבל. האחריות בעניין זה מוטלת עליו ולא ניתן להגיש בקשה בבחינת "שגר ושכח" (רע"פ 823/21 עדנאן טאטור נ' מדינת ישראל (נבו 08.02.2021)). "הלכה פסוקה היא, כי הגשת בקשה לדחיית הדיון אינה גושפנקא להעדר ממנו, אלא בכפוף להחלטת בית המשפט, וכך נפסק לא אחת" (עפ"ת (מחוזי חיפה) 42317-04-24 זובידאט נ' מדינת ישראל, 9.5.24);

ואין בטענות ב"כ הנאשם, כי פנה לעו"ד אחר, כדי להצדיק את אי ההתייצבות; וגם אם המחדל של אי ההתייצבות לדיון נעוץ בעורך דין, יש לראות את מחדל עורך הדין כמחדלו של המבקש עצמו, אשר אף הוא לא דאג להתייצב לדיון. וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 2854-03-25 סאמי פרעוני נ' מדינת ישראל (נבו 10.3.2025) - בעניין איחור עוה"ד לדיון - נקבע, כי "אין מחלוקת כי המערער זומן כדין לדיון בפני בית המשפט קמא. גם אם שכר שירותי עו"ד אשר אמור לייצג אותו בדיון - אין הדבר פוטר אותו מחובתו לדאוג לענייניו, ואין הוא יוצא ידי חובתו בחתימה על יפוי כוח לעורך הדין."

לפיכך, אין בעצם הגשת בקשת דחיה כדי לפטור את הנאשם מהתייצבות לדיון, וגם אם עורך דין אינו יכול להתייצב לדיון, הרי כאשר בקשתו לדחייה נדחתה, היה על הנאשם עצמו להתייצב לדיון ולבקש את דחייתו על מנת להיות מיוצג והדבר לא נעשה (וראו עפ"ת (מחוזי באר שבע) 1585-01-20 עופר כרדי נ' מדינת ישראל, 19.2.20; רע"פ 2193/14 איהאב עיאט נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.04.2014)).

הנאשם וב"כ אינם יכולים להעמיד את בית המשפט בפני עובדה מוגמרת של אי התייצבות; שהרי כל אדם מן היישוב, וודאי עורך דין, יודע שאי הופעתו בבית המשפט תגרור אחריה תוצאות בעבירות כמו העבירה בגינה הואשם הנאשם. אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניינו. ככלל, על מנת לבטל פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם משום חשש לעיוות דין, על הנאשם להצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להוביל לשינוי תוצאות פסק הדין (ראו: רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, (25.3.2018); רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל, (6.9.2017); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015)).

לא די בטענה סתמית כי הנאשם לא נהג ברכב, כדי להצביע על חשש לעיוות דין; ואין מקום להורות על ביטול פסק הדין אם ממילא מבקש הביטול לא הראה כי ישנו סיכוי כי טענותיו יתקבלו. ובמקרה דנן, הנאשם לא הגיש תצהיר מטעמו כלל, וטענת ההגנה היא טענה כללית, ללא כל ראיה.

אין גם בטענה לקיומו של נזק בשל צבירת נקודות במשרד הרישוי כדי להצדיק קבלת הבקשה (עפ"ת (מחוזי חיפה) 37191-10-21 שרארי נ' מדינת ישראל, 15.11.21, פסקה 18); ו"מדובר בשיקול של תועלת ולא בשיקול של עיוות דין". (עפ"ת (מחוזי חיפה) 21418-12-15 קויפמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.2015); ו"מן המפורסמות, כי ניקוד ואמצעי תיקון אינם בבחינת עיוות דין." (עפ"ת (מחוזי חיפה) 74456-01-24 איאד ג'בארין נ' מדינת ישראל, (26.2.24)).

וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 42317-04-24 זובידאת נ' מדינת ישראל, 9.5.24: "הטענה כי בשל ההרשעה יאלץ המערער לעבור מבחן עיוני או מעשי מחדש, כי הוא נהג חדש, אינה רלבנטית לשאלת עיוות הדין מהטעמים שפורטו, מה גם שנהג חדש שלא מכבר קיבל רישיון, ונוהג כך ברכב, חייב להבין שלהתנהגותו מסכנת החיים בכביש, עלולות להיות השלכות על רשיונו."

גם העונש שהושת על המבקש (קנס ופסילה על תנאי) הינו סביר, בהתחשב בכך שמדובר בעבירת מהירות מופרזת 62 קמ"ש מעבר למהירות המירבית המותרת; ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין. מדובר בעבירה מסוכנת ומסכנת, והעונש שהוטל הוא סביר ומידתי ואינו חורג ממדיניות הענישה הראוי והמקובלת ואין בו כדי לייצר עילת עיוות דין. המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשפ"ה, 23 יוני 2025, בהעדר הצדדים.